

РЕШЕНИЕ

№ 2556

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12112** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. И. Г. – прокурор в Софийска районна прокуратура, подадена от адв. Р. С., срещу Заповед № РД-04-02-4855/29.11.2023 г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура, с която е разпоредено да не се изплаща на жалбоподателя сума за допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/.

С жалбата се иска отмяна на обжалваната заповед, като се поддържа становище за незаконосъобразност на същата. Твърди се, че заповедта е постановена при неспазване на изискванията за форма, съставляващо отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК. Посочено е, че в заповедта не са изложени фактическите основания за издаването ѝ. Липсвали мотиви и посочване на релевантните факти и обстоятелства, от които да стане ясно за какъв период от време следва да се изплати допълнителното възнаграждение и да се извърши проверка дали прокурор Г. има право на такова възнаграждение. Изложени са също така съображения за допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, в частност на чл. 35 АПК. Изтъква се, че адресатът на заповедта не е бил уведомен за започване на производството и не е могъл да участва в събирането на доказателства, което е довело до лишаването му от право на защита. Развити са възражения и за материална несъобразност на заповедта и противоречието ѝ с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. В. С., който поддържа

жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски, за които е представен списък. Допълнителни съображения излага в депозирана писмена защита.

Ответникът – административен ръководител на СРП не се представлява в съдебното заседание. В депозиран по делото писмен отговор на жалбата (л.44) са изложени доводи за неоснователност на оспорването. Иска се отхвърляне на жалбата, както и на претенцията за присъждане на разноски.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № РД-04-407/16.06.2021 г. на административния ръководител на СГП е възложено на комисия в състав: М. А. – прокурор в СГП, А. Т. – прокурор в СГП и Н. Г. – прокурор в СГП, в периода от 16.06.2021 г. до 02.07.2021 г. да извърши проверка на работата на жалбоподателя М. И. Г. – прокурор в СРП, по следните досъдебни производства: ДП № 139/2017 г. по описа на ГДНП – МВР, пр.пр. №1132/2014 г. по описа на СРП; ДП № 9/2018 г. по описа на ГДНП – МВР, пр.пр. № 20652/2010 г. по описа на СРП и ДП № 1/2021 г. по описа на СО-СГП, пр.пр. № 49712/2020 г. по описа на СРП. Проверката е с обхват продължителност на разследванията, срочност и качество на произнасянията, проверка на ръководството и надзора, осъществяван от прокурор М. Г. по разследванията по посочените ДП.

В резултат със Заповед № РД-04-02-2995/14.07.2021 г. на административния ръководител на СРП е образувано дисциплинарно производство срещу прокурор М. И. Г. поради данни за допуснати нарушения на чл. 307, ал. 3, т. 2 ЗСВ.

Производството е изпратено на Прокурорската колегия на В. с оглед налагане на наказание по чл.308, ал.1,т.2 от ЗСВ.

С решение, прието с протокол № 17, т. 2 от заседание на ПК на В. от 11.05.2022 г., относно взето решение № В.-5994 от 06.04.2022 г. по дисциплинарно дело № 7/2021 г., по описа на В., е прекратено производството по дисциплинарното дело в частта относно допуснатото бездействие по ДП № 139/2017 г. и ДП № 9/2018 г., поради обстоятелството, че за същото нарушение е било образувано дисциплинарно производство, което е прекратено поради липса на допуснати дисциплинарни нарушения.

Решението на ПК на В. за прекратяване на дисциплинарното дело в съответната част е било обжалвано от страна на административния ръководител на СРП.

С определение № 7977/ 21.09.2022 г. по адм. д. № 5473 / 2022 г. на ВАС е отменено решение по т. 2 от Протокол №17 от заседанието на Прокурорска колегия на Висшия съдебен съвет , в частта, с което е прекратено производството по дисциплинарно дело № 7/2021 г. по описа на В., и е изпратена административната преписка на Прокурорската колегия на В. за продължаване на административното производство в тази част.

С Решение, прието по протокол № 27, т. 1 от заседание на ПК на В. от 19.07.2023 г., производството по дисциплинарно дело № 7/2021 г. на В. е прекратено. Решението е обжалвано и отменено с Определение № 10826/09.11.2023 г., постановено по адм. д. № 7911/2023 г. по описа на ВАС, като преписката е върната на ПК за продължаване на административното производство.

С Решение на Пленума на В. по т. 52 от протокол № 34 от 23.11.2023 г., Указания на комисия „Бюджет и финанси“ при В. по т. 2 от протокол № 42/23.11.2023 г. и съгласно чл. 7, вр. чл. 9 от Правилата за определяне и изплащане на средствата за

допълнителни трудови възнаграждения /ПОИСДТВ/, е указано на административните ръководители, че размерът на сумите на платежните нареждания, във връзка с решението по т. 52 от протокол № 34/23.11.2023 г. на Пленума на В., следва да е в рамките на до 1.6 основна заплата /с включено възнаграждение за ранг.

С Писмо изх. № 121/2023 г. на Главния прокурор на Република България административните ръководители на прокуратурите в Република България са уведомени относно упражняване на правомощията ми съгласно чл. 7, вр. чл. 9 от ПОИСДТВ. Посочено е, че размерът на ДТВ на магистрат или съдебен служител се определя от съответния административен ръководител и следва същите да упражнят правомощията си по правилата, съобразно решение на пленума на В. от 23.11.2023 г.

С оглед образуваното и незавършило дисциплинарно производство административният ръководител на СРП е издал Заповед № РД-04-02-4855/29.11.2023 г., с която е разпоредено да не се изплаща на М. И. Г. – прокурор в СРП сума за допълнително трудово възнаграждение, определено от Пленума на В. с протокол № 34/23.11.2023 г., съгласно чл. 5, ал. 2, т. 7 от Правилата, до приключване на дисциплинарно дело № 7/21 по описа на В..

Заповедта е връчена на 05.12.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ПОИСДТВ размерът на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати в течение на годината на магистратите, инспекторите в Инспектората към В., съдебните и прокурорски помощници и на съдебните служители, се определя от административния ръководител, като се взема предвид приноса им за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината.

Съгласно чл. 140, ал. 1, т. 1 ЗСВ административният ръководител на районна, окръжна, военно-окръжна, апелативна и военно-апелативната прокуратура организира и ръководи дейността на съответната прокуратура.

Видно от приложения на л.33 – гръб Акт за встъпване в длъжност от 02.12.2020 г. Н. Я. З. е встъпила в длъжност „Административен ръководител – Районен прокурор“ на Софийска районна прокуратура с ранг „Прокурор във ВКП/В.“, считано от 03.12.20220 г.

С оглед изложеното, доколкото несъмнено издателят на процесната заповед е заемал длъжността „административен ръководител“ и предвид разопредбата на чл. 6, ал. 1 ПОИСДТВ, оспореният акт е издаден от материално компетентен орган.

Описаната по – горе фактическа обстановка не е спорна между страните. Оспорва се дали заповедта е издадена в предвидената от закона форма, допуснати ли са процесуални нарушения при издаването ѝ и дали е приложен правилно материалния закон.

Законът за съдебната власт не предвижда специални изисквания по отношение на формата на заповедта, с която се определя размера на ДТВ, респ. отказа за изплащането му, поради което приложение намират общите правила по АПК – чл. 59, ал. 2 АПК. Съдът служебно констатира, че при издаване на заповедта са спазени изискванията на закона, като същата е мотивирана в достатъчна степен и позволява, от една страна, адресатът да разбере точните мотиви, въз основа на които органът е постановил акта, а от друга, съдът да упражни правомощията си по проверка на

административния акт. Противно на изложеното в жалбата съдът намира, че заповедта отговаря на изискванията на чл.59, ал. 2, т. 4 АПК. Неоснователно се твърди, че в обжалвания административен акт липсвали мотиви, както и посочване фактически основания, довели до отказ от изплащане на средствата. В заповедта ясно е посочено защо прокурор Г. не получава средства за ДТВ, а именно поради образуваното спрямо него неприключило дисциплинарно производство във В.. Точно е посочено и правното основание за това – чл. 5, ал .2, т. 7 от Правилата. Фактът, че спрямо жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство, не е спорен. Наличието на образувано и неприключило дисциплинарно производство съставлява и фактическото основание за издаване на заповедта (решение № 12078 от 06.12.2023 г. по адм. д. № 2076/2023 г., VI отд. на ВАС). Ето защо съдът намира за неоснователни възраженията за липса на посочване на фактическите основания за издаване на заповедта.

Неоснователно се твърди и че е нарушен чл. 26 АПК, като жалбоподателят не е бил уведомен за започнатото административно производство и така бил лишен от възможност да участва в него и да упражни правото си на защита. В случая не е налице типично административно производство по издаване на индивидуален административен акт, а упражняване на властнически правомощия във връзка с изплащане на допълнителни трудови възнаграждения. Дори да се приеме, че за административния ръководител е било налице задължение да уведоми адресата преди издаването на заповедта и да съобщи предварително мотивите, то неизпълнението на това задължение не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Неоснователно също така е оплакването за нарушение на чл. 35 АПК. С оглед естеството и съдържанието на оспорения акт административният орган е следвало да извърши проверка дали са налице положителните, респ. дали отсъстват отрицателните предпоставки за изплащане на допълнителното трудово възнаграждение. След като е констатирал наличието на отрицателна предпоставка – висящо дисциплинарно производство, административният ръководител е упражнил правомощията си в условията на обвързана компетентност.

Съгласно посоченото правно основание за издаване на заповедта – чл. 5, ал. 2, т. 7 от Правилата, не се изплаща допълнително възнаграждение на магистрат и съдебен служител при висящо дисциплинарно производство - до приключване на производството. В случая е безспорно, че към датата на издаване на процесната заповед е било налице висящо дисциплинарно производство, за което и към настоящия момент няма данни да е окончателно приключено. Наличието на такова висящо производство е абсолютна отрицателна предпоставка за изплащането на допълнителното възнаграждение съгласно ПОИСДТВ, поради което административният ръководител не е имал право на преценка и е бил длъжен да издаде акт с такова съдържание.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че в случай на висящо дисциплинарно производство е трябвало задължително да се посочат мотиви относно дейността на прокурора и постигнатите резултати по конкретни задачи за 2023 г. Отказът за изплащане на ДТВ не е мотивиран с непостигането на конкретни резултати, а е обусловен от наличието на висящо дисциплинарно производство. Нормата на чл. 5, ал. 2, т. 7 от Правилата е императивна и следва да бъде директно приложена, без да се предоставя възможност за преценка на нейното тълкуване или пък различното й

прилагане (решение № 12078 от 06.12.2023 г. по адм. д. № 2076/2023 г., VI отд. на ВАС). Ето защо, съдът намира, че административният орган е приложил правилно материалния закон, а изложените в жалбата възражения в обратна насока са неоснователни.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че съгласно чл.5, ал. 4 от Правилата (изм. и доп. с решение на пленума на В. по протокол 18/12.05.2022 г.) в случаите по ал. 2, т. 7 след приключване на дисциплинарното производство в с влязъл в сила акт, с който не е наложено дисциплинарно наказание, на лицата по чл. 2 се изплаща допълнително трудово възнаграждение за периода от образуване до приключване на производството. Следователно, жалбоподателят не е окончателно лишен от ДТВ, а изплащането му е поставено в зависимост от приключването на дисциплинарното производство. Ако същото приключи с акт, с който не е наложено дисциплинарно наказание, дължимите средства ще бъдат изплатени.

В обобщение на всичко изложено до тук, настоящият състав намира, че оспореният административен акт е законосъобразен по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Г. срещу Заповед № РД-04-02-4855/29.11.2023 г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: